

ת"פ 4493/07/13 - מדינת ישראל נגד ש ס

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 4493-07-13
27 מאי 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ש ס

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ליפז סימני

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - אלמוג

ק. מבחן איתמר כהן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום בעבירו כמפורט : ב- 23.6.13 התקשר לי א (להלן: "המתלוננת") עמה היה בקשר זוגי כ- 4.5 שנים, אך נפרדו כ- 3 שבועות לפני כן. הוא דרש שתדד למטה לחניה וביקש פרטים אודות קשר רומנטי שלה עם אחר, אך היא סירבה. הוא הרים עליה את קולו ודרש שתענה לו ושמלא נענתה לרצונו תקף אותה שלא כדין בכך שמנע ממנה לקום ממקום מושבה, אחז באמצעות ידיו בכתפיה, וכשהחלה לצעוק לעזרה אמר לאחרת, שתקרא למשטרה, ושוב תקף אותה בכך שסטר פעמיים בפניה בצד שמאל, כתוצאה מעוצמת הסטירה נהדפה לאחורה. בהמשך התרוממה והחלה לצעוד חזרה לבית אמה והוא עזב את המקום. כתוצאה גרם לה חבלה של משש: אדמומית בצוואר, שפשופים חיצונים, חבלת ראש, קושי בבליעה, הקאות, בחילות, אשר הצריכו עזרה רפואית.

ב - 28.6.13, בשעת חצות, בעת שהמתלוננת בילתה עם חברותיה במועדון, הגיע הנאשם למקום, תקף את המתלוננת בכך שנעמד מולה ואחז בעורפה וירק לעבר פניה, כשהרוק פוגע בה. בהמשך היא החלה לצעוק ולבקש שיוציאו אותו

עמוד 1

מהבר והתקשרה למשטרה, בשלב זה צעק לעברה ברוסית, אני אקרע אותך. כשחברה של המתלוננת אמרה לו תירגע, היא תקרא למשטרה, איים בתגובה על המתלוננת באומרו לחברה, "אם היא תקרה למשטרה, אני דוקר אותה במקום". החברה קראה למאבטחים במקום שהוציאו אותו מהבר. בשעת אחר הצהרים החברה של המתלוננת אספה שקיות בהן בגדי המתלוננת, אך המתלוננת גילתה כי הנאשם גרם נזק בזדון לבגדים בכך שגזר אותם - עבירות של איום, תקיפה, היזק לרכוש ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג.

על פי ההסדר נדחה לקבלת תסקיר. הסניגור ביקש שהשירות יבחן אי הרשעה, התביעה אמרה שתעתור בכל מקרה להרשעה.

עתה טוענת התובעת כי אף הגבילו עתירתם למאסר מותנה והתחייבות ופיצוי במידה ותהיה המלצה של שירות המבחן להימנע ממאסר, אף שזה לא מה שצוין בהסדר שהוצג ב- 1.9.13.

מאז ועד היום נדחו הדיונים שוב ושוב לצורך קבלת תסקירים.

מהתסקירים שנתקבלו עולה כי קיימת נזקקות טפולית גבוהה, מדובר באדם צעיר כבן 30, העובד כסוכן מכירות, בעל כושר ביטוי. למרות טראומות שעבר השתלב במסלול נורמטיבי: השלים לימודים, שירת בצבא, והשתלב בתעסוקה. הם התרשמו מנטיה לאינטסיביות במערכות יחסים זוגיות, קשיי נפרדות, ביטוי רכושנות וצורכי שליטה מוגברים וכי הרקע לעבירות דינמיקה זוגית בעייתית, יחסי קירבה התרחקות. באותו מועד נפצע בתאונה, צבר חובות, חווה ירידה במשכורת וכשנודע לו שהמתלוננת בקשר זה עם אחר, דבר זה העצים את הפגיעה בדימויו העצמי.

ממכתב מעסיקו שהוצג לשירות המבחן עלה כי עובד באולם תצוגה, אחראי על טיפול בלקוחות וניהול משא ומתן וכי שבעי רצון מתפקודו. הוא עומד בתנאי לחץ ומקבל משוב חיובי מלקוחות. מדובר ביבואן רשמי של כלי רכב ואינם מעסיקים עובדים בעלי עבר פלילי ולכן אם יורשע יהיה בכך לפגוע בהמשך העסקתו.

הנאשם שיתף כי את המתלוננת פגש דרך האינטרנט לפני 5 שנים ותוך זמן קצר עברה להתגורר איתו. הוא לוקח אחריות על ביצוע העבירות ומבטא חרטה ומוטיבציה להשתלב בטיפול.

הדין נדחה לתקופות ניסיון בשל קושי שלו לשתף פעולה באופן מלא, אולם כבר בתסקיר השני באו בהמלצה להסתפק באי הרשעה, צו מבחן, צו של"צ עם פיצוי והתחייבות. למרות זאת מצאתי לדחות כדי לבחון המשך שיתוף פעולה שלו. הוא נמצא מתאים לטיפול בקבוצה, אך לא הגיע למפגש הראשון. בהמשך גם לא התייב עקב אילוצים ולכן שוב נדחה כדי לבחון שילובו בטיפול. גם בתסקיר הנוסף שלא התייב ל- 5 מתוך 10 מפגשים. אולם לבסוף, למרות ההתנגדות הראשונית, השתלב, חש בנוח, שיתף בקשיים, החליטו להעלות אותו ברמה הקבוצתית אך לאחר מכן שוב לא התייב למפגש, טען שלא חש בטוב, ובסופו של דבר ציינו כי למרות הצהרותיו המילוליות עומדת בפער למעשיו ולכן מתלבטיים אם כול לעמוד בטפול. בליט ברירה, נדחה שוב לתקופה ארוכה והיום נתקבל תסקיר ובו צוין כי מאז הדין האחרון מתמיד להגיע לקבוצה, משתתף בה באופן פעיל, עורך התבוננות פנימית, מצוי בתהליך של שינוי. מדווח על השפעה חיובית.

ב- 14.5.15 נישא לבת זוג חדשה. הם סבורים כי המסוכנות פחתה וחוזרים על ההמלצה הראשונית לבטל ההרשעה כדי למנוע פגיעה באפשרות תעסוקה עתידית והוסיף פיצוי למתלוננת והתחייבות, צו של"צ בהיקף של 180 שעות וצו מבחן

לשנה.

התביעה מתנגדת להמלצת שירות המבחן ועומדת על עתירתה להוסיף מאסר מותנה ויתר הרכיבים.

אין ספק, כי מדובר באלימות נמשכת ובשל כך לא ניתן לטעון כי מדובר ברף התחתון כטענת הסניגור. הנאשם גילה קינאה ואובססיות כלפי המתלוננת, הוא לא בחל מלתקוף ולאיים בנוכחות אנשים והמשיך וגזר את בגדיה. מדובר אכן בעבירות שהמתחם העונשי הראוי בגין מאסר.

ההלכות באשר להימנעות מהרשעה ידועות.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נד(3) 685, 689):

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום".
[בר"ע 432/85, רומנו נ' מד"י, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך **בהרתעה אפקטיבית** של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין **כתב** (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין **פלוני**; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט **"להטביע חותם פליליות"** על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט **בהלכת כתב** (ע"פ 2083/96 הנ"ל), **קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:**

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. " (שם, בעמ' 334).

אף שמדובר כאמור בעבירות אלימות לא קלות, לא מצאתי כי מדובר בעבירות שיש בהן להותיר חותם של פלילות. במקרה זה מרבית התנאים שנקבעו בהלכת כתב, שאינן תנאים מצטברים, מתקיימים, כלומר, עברו נקי, המסוכנות פחתה, שולב בהליך טפולי, לוקח אחריות, מביע חרטה ובעיקר, אם יורשע על פי המסמך שהמציא לשירות המבחן, כפי הנראה יפוטל ותפגע היכולת התעסוקתית שלו. מדובר במי שהשקיע כשנתיים בנסיונות טיפולים שכיום צלחו והוא יתמיד בכך במסגרת צו המבחן.

אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן אלו ידווחו מיד לבית המשפט, כי אז יורשע ויגזר דינו מחדש.

לאור כל האמור, מצאתי אכן לאמץ את המלצת שירות המבחן ומורה על ביטול הכרעת הדין המרשיעה.

ניתנה והודעה היום ט' סיוון תשע"ה, 27/05/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

גמר דין

אני מטלה על הנאשם העונשים כדלקמן:

1. פיצוי למתלוננת 2, בסך 6000 ₪.

הפיצוי יופקד, ב- 10 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 10.7.15, בקופת בית המשפט לפי פרטים שתמציא במזכירות.

אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי ויגבה כקנס.

2. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 6000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הודה במשך שנה מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

3. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו, להרשיעו, ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

4. אני מטילה על הנאשם לבצע 180 שעות שירות לתועלת הציבור בכלביה הטיפולית בבית עזרא, בהיקף שלא יפחת מ- 3 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, להרשיעו, ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ט' סיוון תשע"ה, 27/05/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

החלטה

עמוד 5

המוצג יושמד.

ניתנה והודעה היום ט' סיוון תשע"ה, 27/05/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה